

اعتراض به بی حقوقی و برگزاری مراسم اول ماه مه حق مسلم کارگران است (مصاحبه با جوانمیر مرادی رئیس انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه)

سایت شورا

اول آذر ماه هشتاد و پنج

جوانمیر مرادی رئیس انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه را به دلیل شرکت در راهپیمایی روز اول ماه مه امسال، جهت محاکمه در روز پنجم دی ماه احضار کرده اند. به همین دلیل و در راستای اعتراض به احضار جوانمیر به سراغ ایشان رفتیم تا جزئیات بیشتری را از بازداشت وی و علل آن در اختیار افکار عمومی قرار بدهیم. این مصاحبه را در حالی انجام دادیم که وی به دلیل اخراج از کارش در پتروشیمی کرمانشاه، بناچار در جنوب مشغول بکار شده و برای چند روزی جهت دیدار همسر و فرزندانش به مرخصی آمده بود. در همین مرخصی بود که حکم احضار جوانمیر برای محاکمه در روز پنجم دی ماه به وی ابلاغ شد.

شما حدود دو ماه پیش و پس از دو روز بازداشت و صدور قرار وثیقه هفت میلیون تومانی آزاد شدید، اخیرا شما را جهت محاکمه احضار کرده اند، قبل از هر چیز خواهشمندم برای آگاهی بیشتر بینندگان سایت شورا از نحوه بازداشت خودتان و دلایل آن برایمان حرف بزنید؟

حدود دو ماه پیش دو نفر لباس شخصی به درب منزل آمدند و از من خواستند روز بعد ساعت ۸ صبح خودم را به اداره اماکن کرمانشاه معرفی کنم. همسر و فرزندانم خیلی نگران شدند، آنان مرتباً سوال میکردند چه اتفاقی افتاده که شما را به اداره اماکن که ظاهراً به امور اخلاقی رسیدگی میکند احضار کرده اند. خود من هم علیرغم اینکه که از موضوع اطلاع نداشتم و نگران بودم با اینحال تلاش کردم تا آنان را از نگرانی در بیاورم. روز بعد به همراه همسر و فرزندانم به اداره اماکن رفتیم و پس از پرس و جو در آنجا اطاقی را به ما نشان دادند که همان دو نفری که مرا احضار کرده بودند آنجا حضورداشتند. وقتی از علت احضار خودم به اداره اماکن سوال کردم گفتند اینجا اماکن نیست و اطلاعات است و از شما به دلیل راهپیمایی روز جهانی کارگر شکایت شده است. سپس همسر و فرزندانم را مجبور کردند تا از اطاق بیرون بروند، پس از آن شروع به بازجویی کردند. بعد هم به شعبه هفت بازپرسی دادگاه انقلاب فرستادند و سر انجام به اتهام شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر و ایجاد اختلال در نظم عمومی با قرار وثیقه هفت میلیونی آزاد شدم.

شما به جرم شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر بازداشت شده اید، راهپیمایی در کجا و چگونه بود؟
راهپیمایی با فراخوان انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه در مرکز شهر کرمانشاه، در خیابان مدرس، به مدت دو ساعت انجام گرفت.

شما گفتید به جرم شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر و ایجاد اختلال در نظم عمومی محاکمه شدید، آیا اختلال و آشوبی در کار بود.

به نظر من اگر حرکت و اقدامی که ما در روز جهانی کارگر کردیم اخلاص و آشوبگری نام بگیرد و ما به عنوان اخلاص گر معرفی شویم باید همه کارگران، معلمان، پرستاران و همه انسانهایی که از داشتن یک زندگی انسانی محرومند به جرم اخلاص گری بازداشت و محاکمه بشوند. ما کوچکترین اخلاصی بوجود نیاوردیم، حتی باعث ایجاد اندک ترافیکی نیز نشدیم، با وجودی که ما به عنوان بخشی از طبقه کارگر جهانی حق داریم مانند هم طبقه ای هایمان در سراسر دنیا، در روز اول مه خیابانها را مال خودمان بکنیم و شهر را به تعطیلی بکشانیم، در مدت و طول راهپیمایی فقط دو پلاکارد را با خود حمل کردیم، که روی یکی از آنها، زنده باد یازده اردیبهشت روز همبستگی جهانی طبقه کارگر و روی دیگری، ما خواهان حداقل دستمزد ۵۰۰ هزار تومان در ماه هستیم، نوشته شده بود که خود نیروهای امنیتی از لحظه شروع تا پایان راهپیمایی از آن فیلمبرداری کردند. اتفاقاً یکی از مستندات جرم من که ضمیمه پرونده ام کرده اند عکسی از من است که در کنار یکی از پلاکاردها ایستاده ام. این عکس توسط دوربین نیروهای امنیتی گرفته شده بود.

شما گفتید اگر شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر اخلاص و آشوب گری محسوب میشود باید همه کارگران و همه انسانهای حقوق بگیر که فاقد امکانات لازم برای یک زندگی انسانی هستند دستگیر شوند، در این رابطه کمی بیشتر توضیح دهید؟

قصد ما از شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر بیان مشکلات و طرح مطالباتمان بود، ما اعلام کردیم که این زندگی شایسته ما نیست، از آنجا که تمام امکانات رفاهی و نعمات موجود حاصل کار ماست، حق داریم که از همه آن نعمات نیز برخوردار شویم. اما در قدم اول طرح مطالبات فوری مانند: رفع بیکاری، گرسنگی و فراهم شدن حداقلی از امکانات برای یک زندگی بخور و نمیر که در حال حاضر به نظر من سقف ماهیانه آن ۵۰۰ هزار تومان است را موضوع قرار دادیم. این خواست همه مزد بگیران دیگر نیز هست همانطور که ما ضروریات و حرف دلمان را اعلام کردیم آنها هم، همان را میخواهند بنابر این همه آنان نیز مانند ما هستند و با وضعیتی که امروزه در ایران رایج است همه آنها نیز باید زندانی شوند.

شما معتقدید که حرف شما حرف همه آن انسانهایی است که اشاره کردید و خواستتان خواست آنهاست، در روز راهپیمایی چند نفر در آن شرکت داشتند؟
۳۰ نفر

چرا فقط سی نفر

ببینید من به جرم شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر بازداشت و محاکمه شدم. به این ترتیب، کارگری که از قبل میداند و تجربه دارد که با بیان مطالباتش و شرکت در اعتراضات به خاطر پایمال شدن حقوقش، چه سرنوشتی در انتظارش است، موضوع کمی بیشتر روشن میشود. مطمئناً شرکت نکردن وسیع کارگران در راهپیمایی روز جهانی کارگر به خاطر بی ربط بودن خواست آنها و عدم همدلی شان با ما نبود، بلکه ترس از سرکوب و زندان اولین دلیل و ترس از اخراج از کار، دومین دلیل عدم شرکت آنها در چنین مراسم و اعتراضاتی است.

طبق آمار دولتی بیش از ۱۳ درصد از کارگران ایران بیکارند، آیا این تعداد آدم به همراه خانواده هایشان که سر به میلیونها نفر میزنند از وضعیتی که دارند، از فقر، سوء تغذیه، بی مسکنی، بی بهداشتی، و غیره که زندگی شان را به جهنمی تبدیل کرده است راضی اند؟ یعنی اینها از نظامی که این درجه از بی حقوقی را برایشان تحمیل کرده ممنون و سپاسگزارند و خواهان تداوم آن هستند؟ آیا کارگرانی که ماهیانه ۱۵۰ هزار تومان حقوق میگیرند و حتی این مبلغ نا چیز را در مواردی بمدت دو سال دریافت نمیکنند، شکر گذار وضعیتشان هستند؟ مطمئناً نه، اینها از

همان جنس آدمهایی هستند که در خاتون آباد به خاطر اعتراض به اخراج و بیکاری به گلوله بسته شده و جان باختند، هم دل و هم سرنوشت کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران، نساجیهای شاهو، کردستان، پرریس، کاشان، البرز و شرکت ایران خودرو و ... هستند که بخاطر دفاع از حقوقشان از اطلاعات و زندان سر در آوردند. خود من قبل از بازداشت به خاطر شرکت در راهپیمایی روز جهانی کارگر، دو هفته بعد از ۱۱ اردیبهشت ماه، از کار اخراج شدم.

معمولا در هر راهپیمایی یا مراسم، جمعهایی میروند از فرمانداریها و ارگانهای مسول دیگر مجوز میگیرند، آیا شما هم چنین مجوزی داشتید؟

شما گفتید که جمعها برای برگزاری مراسمشان مجوز میگیرند، اما ما جمعها یا جمعهایی نیستیم، ما یک طبقه بزرگ هستیم که اکثریت انسانها را در سراسر جهان تشکیل میدهیم. بنابر این اگر طبق مفهوم ظاهری دموکراسی سرمایه داری، تصمیم مطابق با رای و خواست اکثریت انسانهاست، از آنجا که طبقه کارگر در جهان بطور کلی و در هر کشور اکثریت مردم را تشکیل میدهند نه تنها نیازی به اخذ مجوز از هیچ کسی ندارند، بلکه حق دارند هر گونه که خودشان تشخیص میدهند ابراز وجود کنند. از همه اینها گذشته ما بر چه اساسی باید برویم و مجوز بگیریم، برویم و بخواهیم تا به ما اجازه دهند که بگوئیم حقوقمان را بپردازید، اجازه بدهند تا بگوئیم اخراجمان نکنید اخذ مجوز یعنی همین.

شما گفتید با وثیقه هفت میلیون تومانی آزاد شدید و خودتان معتقد هستید که جرمی مرتکب نشده اید در این مورد کمی بیشتر توضیح بدهید؟

اطلاعات و دستگاه قضایی برای ایجاد رعب و وحشت در میان کارگران و بویژه کارگرانی که به راحتی زیر بار تضییع حقوقشان نمیروند، آنان را احضار و بازداشت و بازجویی و محاکمه میکنند تا از بروز اعتراضات کارگری جلوگیری کنند. در حالیکه آنان بر اساس هیچ معیار بین المللی و انسانی مرتکب هیچگونه جرمی نشده اند. از اینرو دستگاههای قضایی اگر بخواهند آن معیارها را اساس قضاوت قرار خود قرار بدهند باید بدون هیچ قید و شرطی آنها را آزاد بکنند و حتی بازداشت شدگان حق دارند نسبت به بازداشت و تعقیبشان شاکی شوند و خواهان جبران خسارت ناشی از آن توسط عوامل بازداشت بشوند. اما در ایران احضار، بازداشت و محاکمه رهبران و فعالین کارگری به خاطر ارتکاب به جرمی نیست، چون چیزی غیر از حقوق طبقاتی خود و همکارانشان را نخواسته اند، بلکه این اقدامات شیوه ای است برای منکوب کردن همه کارگران و واکنشی است برای محافظت از سرمایه داری در مقابل اعتراضات رو به گسترش کارگری. افراد را ابتدا بازداشت و تحت فشار اعتراضات کارگری مجبور میشوند آزادشان کنند. اما با اینحال نمیخواهند ذهن فعالین از کابوس زندان و محاکمه خلاص شود و نبض اعتراضات کارگری براحتی بزند، اگر غیر از این بود و همین رهبران و فعالان کارگری جرمی مرتکب میشدند به هیچ عنوان و با قرار وثیقه آزاد نمیشدند. من بر این باورم که کارگران ایران باید به این شیوه سرکوب اعتراض کنند و پایان دادن به آنها در راس مطالبات خود قرار دهند و خواهان آزادی بدون قید و شرط بازداشت شدگان بشوند. کسی که مرتکب جرمی نشده است و بازداشت میشود نه تنها نباید هیچ وثیقه ای در قبال آزادی او گرفته شود بلکه باید ارگان و دستگاهی که او را بازداشت کرده، پاسخگو باشد.

حال که وثیقه گذاشته اید تا آزاد شوید و شما را برای محاکمه احضار کرده اند اگر اعتراضی حول مطالبات کارگری صورت بگیرد چه عکس العملی نشان میدهید، آیا منفعل و بی تفاوت خواهید بود، یا اگر دوباره مراسمی در خیابان برگزار شود در آن شرکت میکنید؟

بر اساس همان اعتقادی که اعتراض به بی حقوقی را حق خود و همه کارگران میدانم نه تنها نسبت به اعتراضات کارگری بی تفاوت نخواهم بود بلکه با تمام توانم در آنها شرکت خواهم کرد. برگزاری مراسم روز جهانی کارگر نمادی جهانی از اعتراض به نظام سرمایه داریست. بنا بر این شرکت خواهم کرد.

از شرکت شما در این مصاحبه ممنونیم.

من هم از شما تشکر میکنم.

سایت شورا ۱۳۸۵/۸/۲۹